

“La idea era vincular la trama amb el conflicte entre la identitat i la vida”

Blanca de la Torre (San Juan de Maguana, 1958), reportera de televisió, publica a Proa la novel·la *Testimoni protegit*.

—L’anècdota de l’escriptor amenaçat de mort pels islamistes a qui els serveis secrets proposen de ser oficialment declarat mort en els atemptats del World Trade Center és el germen de la novel·la?

—No. La primera idea surt al voltant de l’atemptat de l’11 de setembre. Quan cauen les torres i els dies posteriors es parla de les víctimes i que hi ha gent que no trobarà mai cap resta dels familiars morts. Si algú es volgués amagar, vaig pensar, o fingir la mort, ho podria fer fent-se passar per una d’aquestes víctimes.

—I després vàreu adjudicar a la persona que utilitza aquest sistema per ser declarat mort un paper semblant al de Salman Rushdie, oi?

—És un model de persona amenaçada i el que volia és que entrés ràpidament en els referents del lector perquè es familiaritzés amb el seu dolor. És un model, tant se val si és Rushdie o Saviano. El que volia és que es produís la connexió i que d’entrada el lector conegués el personatge.

—No heu pensat que costaria creure que un escriptor acceptés una mort aparent? És la seva mort literària.

—Depèn del que s’hi jugui. És el joc que hi proposo: què és més, la vida o la identitat? La identitat és ell, la seva obra, ho és tot, però la vida és el que té per continuar endavant. Amenaçat i amagat no viu de forma satisfactòria i per això accepta la nova identitat, si bé és una tria enverinada, ho reconec.

—S’hi veu forçat. No té temps per reflexionar-hi.

—És clar. La clau consisteix a no tenir temps per reflexionar. De fet, el grup que s’ocupa de la seva seguretat fa temps que el preparava per al tràngol, amb assajos. La ficció no li atorga la capacitat de reflexió, en aquest moment.

—El relat intensifica situacions secundàries i el lector en certs moments no sap cap on anirà la novel·la. Ho feu perquè no ho vegi a venir tot o bé és producte, senzillament, de la potència del vostre estil?

—No tinc gaire experiència. És la meva primera novel·la. La meva intenció era jugar amb dos temps. Un de molt intens,

TINA BAGUÉ

Blanca de la Torre publica a l'editorial Proa la seva primera novel·la, *Testimoni protegit*.

en què cada minut compta, i un temps de relax en el qual la gent pot conèixer bé els personatges i els rerefons de les decisions. I vincular la trama amb el conflicte de la identitat, el conflicte entre la identitat i la vida.

—La interiorització i la reflexió, paral·leles i presents des de les primeres frases, eviten que el lector es pensi que heu construït un thriller, no?

—Sí. Justament està fet com a contrapunt. Jo la definiria com una novel·la de personatges disfressada de thriller d’acció. No estic interessada a escriure només un thriller, ha d’anar acompanyat amb la profunditat dels personatges i que el lector arribi a identificar-s’hi, a projectar-s’hi.

—L’atemptat de l’11 de setembre és un punt i a part en la vida dels personatges de la novel·la. Com a reflex de la influència que la tragèdia ha tingut al món?

—Hi ha algun element a l’obra que apunta cap a la consideració

que feu. Perquè no es pot passar sobre l’11-S sense detenir-se i fer una reflexió. És l’escenari idoni per als personatges i per provocar aquesta reflexió.

—Com us heu enfrontat amb la redacció de la novel·la, tenint en compte dues coses, que és la primera que escriviu i que és ambiciosa pel que fa a la trama i al tema?

—És la primera novel·la d’una persona amb vint-i-cinc anys d’experiència escrivint. Una part de la tasca és, doncs, planera. El periodisme televisiu, i en especial el reportatge televisiu, consisteix a narrar. El salt no és tan gros. Hi ha una correlació molt directa, diria. En un reportatge televisiu expliques històries de persones. I respecte a l’ambició, no pensava que ho seria quan la feia, però el tema i els personatges m’ho demanaven. No ho podia passar per alt. No podia deixar d’entrar en les preocupacions i reflexions de cada personatge i de compartir-les amb el lector.

—Podíeu haver reulat en la vida de l’escriptor, però no ho feu. Així queda més clar que no és un autor determinat, amb característiques molt concretes, com cada escriptor. Només és un autor perseguit.

—Exacte. És un prototip.

Lluís Bonada